

RADIOTEATERET

Vi sender:
KOBLENZ
en digtsamling
af Pia Juul

*Min farmor har et plasticørklæde med
bindebånd. Det kan godt bruges i
radioteateret, det er gennemsigtigt, men
afgiver en ganske sagte knitren, hvis man
spidser øren, når man folder det ud.
Lyt!*

*Er nogen ved at blive kvalt?
Hvad er det for en gurglende lyd?
Der er noget der tikker, noget der
skratter i baggrunden, gadedøren går og
falder i, men hvad er det for en lyd
herinde, er den menneskelig? Græder hun?
Er der nogen der slås? Er det bare nogen
der mindes, er det dét, gør dét ondt,
kan det kvæle et menneske?*

Morgengry, efterår.
En fasan skratter højlydt i baghaven.
En bil kører langsomt forbi.
Vinden tager i trækroneerne.
Indendøre.
En vandhane drypper i en køkkenvask.
Stål. Det lyder tomt, som drypper den i
et stort, tomt lokale. Men det er en
lille lejlighed. Køleskabet brummer. Hun
sover lige ved siden af det.
Man hører hendes åndedræt.
Man hører hendes dyne.
Man hører det er en jernseng.
Man hører hendes klynk i drømmen,
hendes vækkeur. Det tikker.
Nu ringer det buldrende.
Klokken er syv.
Eliza C er tyve år. Hun vågner. Hun giver sig.

Begynd med dit stærkeste minde

ELIZA C (60):

Det er dette. Netgardinet for vinduet.
Stjernerne over baghaven. Jeg er alene.

Vanddryp i stålvasken.

ELIZA C (20):

Snart. Om et par år vil en ung mand ved navn
Konrad se på min skulder. Det vil mange unge
mænd gøre gennem tiden, men hans blik falder på

min skulder en aften i Århus, og det vil jeg altid
mindes senere, til den tid. Engang.
Jeg er ung som jeg ligger her, hvor er jeg dog
ung, forskrækkeligt ung og helt alene og ensom.
Begynd med et minde.

Eliza C brækker sig.

Vanddryp i stålvasken.

Motoren i en bil. Eliza C ved rattet.

ELIZA C (40):

Det jeg ville,
det jeg drømte,
det jeg frygtede
det jeg ville blive til
og det jeg ikke blev og
det jeg blev, og intet mindes jeg
ordentligt kun småbitte glimt
og småbitte underlige ting.
Hvad er dit minde?

KRYSILLIS:

Uskønt. Ikke mit.
En anden kvindes begær. Begærlighed.
Hun ser på mig med et fast blik
Hun ved intet om hvad jeg vil
Men jeg ved
at hun begærer det jeg har
så stærkt at hendes mund
snart har mast smøgen flad

ELIZA C:
Du hader

KRYSILLIS:
Jeg drømmer

ELIZA C:
Noget hadefuldt?

KRYSILLIS:
Jeg drømmer bare

ELIZA C:
Noget erotisk?

KRYSILLIS:
Nej. Jeg kan ikke finde vej.

ELIZA C:
Hvad ser du?

KRYSILLIS:
Gader jeg kender fra andre drømme men ikke fra livet. Kaos men orden i drømmens forstand. Det er som det skal være. Jeg spørger om vej, og en ung mand viser mig en levende kortbog. Han bærer den mellem hænderne, den er enorm og hver side et levende billede af det sted han undersøger. Han bliver nødt til at bladre hele tiden. Han er ikke til spor hjælp.

ELIZA C:

Altså noget erotisk. Som jeg sagde.

KRYSILLIS:

Brystets øje stirrer på mig,
Selv sover han kælent i solen,
men brystet stirrer på mig. Jeg ser det og ser det
dog ikke,
jeg læser men mærker dets blik

ELIZA C:

Du læser?

KRYSILLIS:

Jeg er gammel

ELIZA C:

Du er ikke gammel

KRYSILLIS:

Jeg er gammel, jeg ved ikke hvad dag vi har i ugen

ELIZA C:

Jeg tror også det er
vinter om sommeren
Jeg ved aldrig hvad tid på dagen det er
Og *jeg* er ung
Jeg ville være besat
og jeg ville befries

HILDEGARD:

Jeg vil også være med

KRYSILLIS & ELIZA C:

Hvorfor?

HILDEGARD:

Fordi jeg er tysker. Fordi jeg overlevede og voksede op og lever. Jeg lever. Og jeg ved det er mandag. Klokken er fem minutter over et. Det er efterår, regn og rusk, regn og rusk.

Lyden af at hun vil være med

Hvad har I at mindes, som ikke er småt.
Alt hvad jeg mindes er stort og voldsomt.
Torden. Krig. Død. Sult. Ruiner. Død. Død.

ELIZA C:

Hvem er hun?

KRYSILLIS:

Jeg ved det ikke! Det er din bil.

LYTTERNE:

Surprise!

ELIZA C:

Hvad?

LYTTERNE:

Surprise!

ELIZA C:

Hvad er det?

Radioteateret er en tidsmaskine. Vi kan være alt og indeholde alle, hvor som helst og når som helst. Vi har tordenvejr, regnvejr, hagl, trommen på vinduet, banken på dørene, sydende olie, glas der knuses, hunde der gør i det fjerne og tæt på, skridt der nærmer sig, stemmer der fjerner sig, trin på en stentrappe, trin på en jerntrappe, stønnen, prusten, uhyggelig fløjten, nynnen, tidsrejser, rumrejser, rejser ind i kroppen og ud af den, ind i hjernen og ud af den, op på loftet, ned i kælderen, op på taget, ned i kælderhalsen, en latter, skraldlatter, fnisen, dørklokke, cykelklokke, kirkeklokke, bækkens kluk, havets brus, bomberegner, jagerfly, dampskibe, hestevogne, folkevogne. Vi har Eliza Cs barndomsstemme og voksenstemme og alle venindernes stemmer og digterens, her taler selv byer fra Tyskland. Vi har samlet en håndfuld personer i Studie 2, de er sig selv, men har ikke selv bestemt hvad de skal sige, det har forfatteren, men hende har vi sendt hjem.

HENDES MAND:

Du.

Du som står der ovre i hjørnet ved den nussede buste af Beethoven og har så grønne øjne.

Kom herover.

Kom hen til mig, som til gengæld står her foran den dybrøde gamle lænestol med den mosgrønne sofapude med mine blå øjne.

Og mit krøllede hår. Kommer du ikke lidt herover?

Jeg vil så gerne tale lidt med dig. Lad os tale sammen.

ELIZA C (40):

Jeg?

Jeg som står her og klapper Beethoven på hans nussede hoved og kigger ud ad havedørens klare ruder. Jeg kommer lige om lidt. Men nu har jeg fået øje på haven. Vores fælles tilgroede have, som lige nu ligger hen i tusmørke og der lyder – lyt! – enkelte pip fra fuglene, nu skal de sove, tror jeg, på nær nattergalen.

Nattergal høres.

Der er lyde i haven, men haven har ingen lyd i sig selv. Græsset gror, men hvordan lyder det når noget vokser. Forskellen på græsfrøet i den tromlede jord og det lange grønne strå jeg ufraværende stikker ind mellem tænderne er ikke hørlig. Fem minutter med den lyd, græssets uhørlige vækst en morgen med dug.

Bilen igen.